

Sygn. akt IV U 1301/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania R. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 20 sierpnia 2014 roku nr (...)

w sprawie R. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IVU 1301/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 marca 2015 roku

Decyzją z dnia 20.08.2014 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił R. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 13.08.2014 r. odmawiające uznania go za niezdolnego do pracy.

R. S. w dniu 01.10.2014 r. wniósł odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania renty. Zaskarżona decyzja jest krzywdząca i nie oddaje jego rzeczywistego stanu zdrowia.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. S. urodzony w dniu (...) r., z wykształceniem zawodowym o specjalności krawiec, pracował jako prasowacz, a potem w tartaku przy produkcji drewna ok. 7 lat. W okresie od 05.08.1998 r. do 31.05.2014 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 02.05.2014 r. wystąpił z wnioskiem o rentę.

/okoliczności bezsporne/

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. istnienia u R. S. niezdolności do pracy zarobkowej w rozumieniu art. 12, art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162 poz. 1118 z późn zm.) i jej stopnia, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii i okulistyki.

Biegły neurolog na podstawie wyników badań i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej stwierdził, że odwołujący choruje na:

- padaczkę z rzadkimi napadami występującymi w nocy.

Odwołujący z uwagi na schorzenia neurologiczne jest zdolny do pracy zgodnie z kwalifikacjami i dotychczas wykonywanej.

Odwołujący w 14 roku życia doznał urazu oka prawego. Od 1998 r. ma rozpoznana padaczkę po napadzie padaczkowym obserwowanym w nocy. Badaniem fizykalnym nie obserwuje się objawów ogniskowego uszkodzenia układu nerwowego, sprawny ruchowo. Leczy się od 1998 r. preparatem Karbamazepiny z powodu podawanych napadów padaczkowych w nocy, napady są co kilka miesięcy. Obecnie padaczka z rzadkimi napadami padaczkowymi w nocy, bez konieczności zmiany leków, bez interwencji pogotowia ratunkowego. Badanie EEG bez zmian napadowych. Ze względu na rozpoznaną padaczkę odwołujący jest zdolny do pracy na stanowisku przeznaczonym dla osób chorych na padaczkę – z przeciwwskazaniem pracy na wysokości, pracy zmianowej oraz obsługi maszyn w ruchu. Pod względem neurologicznym jest zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami.

/dowód : opinia sądowo-lekarska – k. 7-9 as/

Na podstawie wyników badań, w tym po wykonaniu osobistego badania specjalistycznego i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej biegły okulista rozpoznał u R. S.:

- ślepotę pourazową oka prawego /uraz w 1984 r./,

- stan po ranie przebijającej rogówki oka prawego z obecnością ciała obcego wewnątrzgałkowego.

Odwołujący z przyczyn okulistycznych jest zdolny do pracy zgodnie z kwalifikacjami. Odwołujący jest zdolny do pracy nie wymagającej dobrego widzenia obuocznego i taką pracę dotychczas wykonywał. Jest praktycznie jednooczny od czasu urazu, z pełną ostrością wzroku oka lewego. Nie leczy się okulistycznie. Po urazie oka podjął pracę i pracował jako prasowacz, następnie pomocnik przy produkcji drzewnej.

/dowód : opinia sądowo-lekarska – k. 32-34 as/

Sąd ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy podzielił wnioski opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii i okulistyki, gdyż zostały one w sposób przekonujący uzasadnione, a poza tym w rzeczowy sposób odnosiły się do okoliczności niezbędnych dla ustalenia stanu zdrowia odwołującego, a w konsekwencji jego zdolności do pracy. Przedmiotowe opinie sporządzone zostały przez biegłych sądowych posiadających odpowiednią wiedzę, kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe. Opinie są rzetelne, przekonujące i w pełni pozwalają ustalić stan zdrowia odwołującego. Specjaliści wydali opinie po zapoznaniu się z dokumentacją oraz po osobistym badaniu odwołującego, a zatem posiadali kompleksowe informacje niezbędne do sformułowania wniosków. Ich opinie były spójne i udzielały odpowiedzi na istotne dla rozstrzygnięcia sprawy pytania.

Odwołujący wniósł zarzuty do opinii biegłych wskazując, że nie ma możliwości podjęcia pracy z jego schorzeniami. Sąd nie podzielił tych zastrzeżeń do opinii biegłych podniesionych przez odwołującego uznając, iż opinie te w pełni zasługują na uwzględnienie jako prawidłowo przeprowadzony dowód sądowo lekarski zwłaszcza, iż zastrzeżenia odwołującego nie miały merytorycznego charakteru ograniczając się do negacji wniosków biegłych. W opiniowaniu sądowo-lekarskim zdaniem Sądu istotne znaczenie ma bowiem stopień naruszenia funkcji organizmu spowodowany stanem lub procesem chorobowym w odniesieniu do zdolności bądź niezdolności do pracy. Natomiast mnogość rozpoznanych schorzeń, stałe leczenie – nie przekładają się automatycznie na stopień zdolności do pracy. Subiektywne

odczucia odwołującego muszą być oceniane w toku badania klinicznego i obiektywnie zweryfikowane. Obiektywna weryfikacja nie zawsze jednak spełnia oczekiwania stron zwłaszcza w postępowaniu w sprawach rentowych - co jednakże nie przesądza automatycznie, że opinia wydana jest z naruszeniem obiektywizmu i bezstronności. W tej sytuacji Sąd uznał wspomniane zarzuty za bezzasadne.

Opinie biegłych w ocenie Sądu spełniają ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 kpc i art. 285 kpc, a także w Rozporządzeniu Ministra Pracy Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż skoro opinie biegłych lekarzy są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy - nie zachodzi zatem konieczność dalszego działania z urzędu w myśl art. 468 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie R. S. od zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 20.08.2014 r. w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U., Nr 162., poz 1118, z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie warunki:

- jest niezdolny do pracy,

- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

- niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4,6,7,9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt. 10 lit. a), pkt. 11-12, 13, lit. a), pkt. 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do dyspozycji art. 12 powołanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W myśl dyspozycji ustępu 3 powołanego artykułu, częściowo niezdolną jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z dotychczasowym poziomem kwalifikacji.

Równocześnie zgodnie z treścią art. 13 powołanej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Dalej w myśl ustępu 3 cytowanego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy, zaś gdy rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy ubezpieczony ze względu na stan zdrowia jest niezdolny do pracy, czy też jest zdolny do pracy, jak to wynika z zakwestionowanej opinii komisji lekarskiej i wydanej na jej podstawie decyzji ZUS. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 maja 1999 r. II UZ 52/99 wskazał, że w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. (OSNP 2000/15/601). W uzasadnieniu tego postanowienia wyjaśnił, że w „postępowaniu, wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, zgodnie z systemem orzekania w sprawach z tego zakresu, sąd nie rozstrzyga o zasadności wniosku, lecz o prawidłowości zaskarżonej decyzji. Sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego, w związku z czym nie ustala prawa do świadczeń, i choć samodzielnie oraz we własnym zakresie rozstrzyga wszelkie kwestie związane z prawem lub wysokością świadczenia objętego decyzją, to jego rozstrzygnięcie odnosi się do zaskarżonej decyzji (art. 477 § 2, art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} KPC).”

W toku postępowania sądowego ubezpieczony został poddany badaniu przez biegłych lekarzy neurologa i okulistę. Sąd w oparciu o opinię biegłych stwierdził u odwołującego brak niezdolności do pracy od dnia 01.06.2014 r. jako jednej z niezbędnych przesłanek uzasadniających przyznanie prawa do renty. Stwierdzone schorzenia na dzień wydania decyzji i badania przez biegłych tj. padaczka z rzadkimi napadami występującymi w nocy, ślepotą pourazowa oka prawego / uraz w 1984 r./ i stan po ranie przebijającej rogówki oka prawego z obecnością ciała obcego wewnątrzgałkowego nie uzasadniają uznania R. S. za nawet częściowo niezdolnego do pracy. Odwołujący od dnia 01.06.2014 r. jest zdolny do pracy zgodnie z kwalifikacjami jako pracownik fizyczny z ograniczeniem do stanowisk dla osób chorych na padaczkę oraz nie wymagających dobrego widzenia obuocznego. Mając na uwadze całość obrazu klinicznego, dokumentację medyczną oraz analizę orzeczenia komisji lekarskiej ZUS nie stwierdza się u odwołującego na dzień wydania decyzji takiego stopnia dysfunkcji z przyczyn neurologicznych i okulistycznych, który uzasadniałby orzeczenie niezdolności do pracy zarobkowej. Obecnie u odwołującego padaczka z rzadkimi napadami padaczkowymi w nocy, bez konieczności zmiany leków, bez interwencji pogotowia ratunkowego. Badanie EEG bez zmian napadowych. Ze względu na rozpoznaną padaczkę odwołujący jest zdolny do pracy na stanowisku przeznaczonym dla osób chorych na padaczkę – z przeciwwskazaniem pracy na wysokości, pracy zmianowej oraz obsługi maszyn w ruchu. R. S. jest praktycznie jednooczny od czasu urazu w 1984 r., z pełną ostrością wzroku oka lewego. Nie leczy się okulistycznie. Po urazie oka podjął pracę i pracował jako prasowacz, następnie pomocnik przy produkcji drzewnej. Z przyczyn okulistycznych nie ma przeszkód do wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami i dotychczas wykonywanej. Opinie biegłych lekarzy sądowych są zgodne z opinią Komisji Lekarskiej ZUS i dlatego też odwołanie od decyzji z dnia 20.08.2014 r. podlega oddaleniu. Pozostałych warunków z art. 57 ust. 1 ustawy organ rentowy nie kwestionował.

W niniejszym przypadku odwołujący nie spełnia przesłanek z art. 57 w zw. z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 z późn. zm.) i na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. należało orzec jak w sentencji wyroku.